

30

Gunde Suule.

J. Alp'i järele jäänud kirjadeft trükkimiseks
toimetanud

M. Alp.

Jurjewis, 1894.

Trükitud A. Grenzsteini trükitojas.

855

Gunde Puule.

J. Alp'i järel jäänud kirjadest trükkimiseks

toimetanud

M. Alp.

Jurjewis, 1894.

Trükitud A. Grenzsteini trükikojas.

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 9. ноябра 1894 г.

Riigiraamatukogu
№ 57855

0

Samaale.

Su walu ööde hõõde
Silm nuttis pisaraid
Ning õelus hüüdis õisfa!
Ja lõhkus wärawaid.

Siis riisuti su ilu,
Su kannim omadus
Ning tehti hana wilu
Ja maeti Jumalus.

Kuis waatfid paha kurtes
Ja kannatlikult päält —
Ei tohtind abi ootes
Sa tõsta oma häält.

Kes oli, kesse päästis
Sind wäeti lapsukest?
Kes sulle abi saatis
Nii ime ilusast?

See oli Tsaari käh
Täis abi, wäge ta —
Ei ial ära wäsi,
Ta eest sa palweta!

Tamme all.

Ju waob päike — kustub õhtu puna,
Siin istun ma su warjul äkkunda;
Mul süda aeg ja külm, ei tea kuna
Wõin wiimast korda sind weel waadata.
Ma tunnen sinu waikest wastuhaja,
Mis kostab kõrge, kuninglik ja eht,
Kui läinud aja truu tunnistaja,
Weel ehitab sind haljas elu-leht. —
Neil tormis wõideldes on kiindlusi waja,
Kes kandwad mälestusi läbi aja. —
Kui istub kord su warjul tulew sügu,
Neil jutusta weel hana läinud lugu.
Sa nägid, kuis aeg headust häwitades
On palju ilu hauda langetand;
Sa nägid, mis ta lapsed kannatanud,
Kui öö ei kuskilt koitu ilmutand —

⌘

Sa siiski temast puutumata jäänud,
Weel kangemaks ta siid on kaswatanud;
Mul siiski kõneleb su waikne koha:
Kõik suurus langeb ühskord põrmu maha.
Weel näen siius kangelaste kuju
Ja kalju kindlust, julgust, mehist meelt,
Mis häwitades aja tormi tuju
On riisnud nüüdse aja poegadeft —
Oh isamaa! su walu tunnen selles,
Sa langehid — waat' siiu tammed alles! —

⌘

31 a.

Miks ainult ilu jumalikuks kiidad,
Ea wale kütkes, armsam, aega wiidad?
Kus hingedes on kokkukõla wäha,
Meed ialgi saa päris ilu näha.

* * *

Seal on su püüdel kõige kallim ilu,
Kus paleus end õiteks puhkenud —
Ja puhas hing täis tunde rikast elu,
Mis woornfega ennaft kihlanud,
Wõib südamel, kes neid on suutnud kanda,
Weel närtfimata krooni palgaks panda. —

G h t e d.

Õhik lahke loodus ennaft iluga,
Õiekene pead tõstab tänuuga,
Maene süda, ehi sina ennaft ka,
Iluta ja paljas muudu seisad sa!

Õhakate kidud puista põuestä,
Aunusa elu idud hinges hoia sa;
Õoorus-õisi püha punu pärjasä,
Õende wilja näha saad siis rõõmuga. —

Õeelitab wast ilu üürikeseks sind,
Õlu tähtsat tulu tasub parem hind:
Õisi nurmelt niidab wali talwe tuul,
Õaga sind weel kiidab tulew aja huul. —

Leidus.

Ka laane süles mõnda õrna õita,
Kus sagedaste keegi filma heida,
Mõib palju lehkavamas lõhnas leida,
Kui peentra peal, kus kunst ei teda peida,
Kes ilusamaid meeli jõuab võita. —

Ekijale.

Kui sind ekhitawad healed

Eada poole hñiawad,

Wörkudesse wale keeled

Paelustada pñiawad.

Mende küret kõla kuuldes

Waiksel möttel seisma jää,

Tähe riiki üles waates

Kõrgel hülgwat ilma näe.

Siit see kumaw kiire koidab

Alla ööde ilmasse,

Käbi haugustuste wõidab

Waimu lennul ülesse.

Igawesse walgus-sülle

Waataades näeb wüeti silm:

Tõe tee pealt ekijale

Seal ei hüilga õndsam ilm.

Meelitus.

Üks tee see südamele küllalt liiga,
Kui meelitab sind punapõskil piiga, —
Mis võib his lepituse palgaks panda,
Kui hisu filmaga ei suuda kanda;
Ja tema kõrval õnnetuse tiivad
Sind wiletsuse hõlma ühes wiivad?
Seks tunne, hing, mis järele sul isu,
Kas ikkad kena koort ehk magust hisu? —
Maat tali-õun, mis näitab wäga ilus,
Saab alles küpsleks pime keldri wilus.

Noomimisels.

Kui nüed sa wenda küima eksteeda

Tu noore kewadise koidu a'al,

Ta leidfid teda wale wende ra'al,

Kus ehitakse õelusele koda;

Siis wõta sõnarikkalt manitseda wenda,

Tee juhiks anna püha õigul' kool,

Ta noomi seni, kui ta eksteel,

Ning awab woorusele oma rinda.

Kui pöörab tagasi ta eksteel pealt,

Ta tänades sul armsast pakub kätt

Ta lubab jääda truuiks elu tõe teele;

Siis oled mees, siis andsid õiget healt

Ning waimustasid tema hinge, elu tött

Ta sai siis sult ja puhta mehe meele.

Billatud mõtted.

Kui hommik' cha roosi palgeid kastab,
Siis õitsemiseks on tal parem luft;
Pärg seda puhtam päiksel' pead tõstab,
Kui inime ju märkab jumalust --
Nii kastab niiske pisar waimu kaju,
Mis kahetsus on laugelt langetand --
Ming puhtam paistab iga röömu tuju,
Mis eest hing midagi on kannatand.

Ka laane süles mõnda õrna õita,
Kus sagedaste keegi 'i silma heida,
On lehkwas lõhnas, kui kunstpeental leida,
Kes ilu meeli jõuab endal wõita.

Miks ainult ilu jumalikuks kiidad,
Ta wale küttes armsam aega wiidad?
Kus hingedes on kokkukõla wäha,
Need ialgi 'i saa päris ilu näha. —

Kui auu ja huulsus meelitades waatwad
Sind pidu ehtes oma trooni ees
Ja paleuste pandiks weelgi saatwad
Sul püüdeid hiilgusele wõideldes :
Siis ära ial kaota nende läike,
Sest warjus idaneb, mis alata ja wäike —
Seks usalda kõik elu jõudu anda,
Nad oma tiival sind weel wõiwad kanda.

Ka mehisus, ei üksnes õrnem lugu,
Peab tõhiduse healteft wähe lugu,
Kui ilnuwad nad takistades teele
Ja häädwad enesega wõitlusele.

Ja ligimise kiitus, headus, woorus,
Huuljate kõrwn tähja kõma ajab,
See wastu laitus, ehatõde, toorus,
Sa'akordses kõlas sageft wastu kajab. —

❖ — ❖

Kui oma juhti mööda inimese waim
On teda madalusest kõrgusele wiinud,
Siis halwaks jääb ta meelet teiste aim,
Kes temaga ei ole kaasas käinud. —

Lepitades kurje keeli
Waikus ainukene wõit,
Mis wõib kannatajal teele
Puista ilusamat õit. —

Kewade.

Oh kewade, sa õie kuu, ta alge,
Ut elu põrmu põneft paelustab;
Loob lahkeks wangistatud loodus palge,
Bulc röömu heali hüüdwale a'ab.

Su magus lõhn, ta armsalt õhku täidab,
Teeb ärksaks meelt ja keelab kurwasta,
Õis õilmitsedes waatjat endal wõidab
Ja lunde laul ei kao kõrwusta.

Ja wulinal kõik hallikad ja ojad,
Su wolil wabaduses weerlewad;
Ming õitswad aasad, lehkwad lille rajad
Ja metsad ilutsedes heljuwad.

Mii pidulikult paistab sini õue,
Kui püha tempel, hiilgwa ehtega,
Tood milionid loomad muru põue,
Miid lõo wõidu laulul pilwina.

Oh inime, kas õitswa ilu keskel
Ka hinge ilma haljendamas näed ?
Kas õie puhtaid heali elu paistel
Ka ürkusele hüüdwad wagad wüed !

Kas lõo wiisil waim ka üles tõuseb,
Weel pilwist kõrgemale lendu läüb ?
Seal tröösti näeb, kui wärsind film siin kustub,
Kus igawene kewad' kestma jääb !

Kewade mõtted.

Ju tumed pilwed ärksalt lahku lööwad
Ja selgelt sinab kõrge taewa telk;
Ju igatfusel rinnas ruumi teewad
Ja heljumas on kewadine helk.

Ta lula wägi wiidab loodus' wallas,
Kel tärkamas on juba tõusmis' tund,
Kus röömud peidul vastu naeratawad,
Sest kadumas on wangistuse sund.

Mis suikus tarretand kui surma wilus,
Ju märkab elustawat koidu tuld,
Mis huulutab, pea pidu põlw on ilus,
Pea paistab kewadise päikse kuld — !

Oh jõua ju, kes wõiks su leeki keelda
Maailma ruumist läbi lendamast,
Mis jannitades ihaldawad uhelda
Kõik, keda walgele tood warju raast!

Oh waene süda, sul ta ial enam tule,
Sind awab ainnlt walus mälestus
Kuid noore aja kuldse koidikule
Ta paistab nagu igawene uus!

S u t e h o m m i f u l .

Kui puhtal hiilgel astub koidu pilwist
Ja pidulikult päike wälja õõst —
Ja tume udu pilwe taewa wõlwiist
Lööb lahku peastes ilma warju wõõst.

Suur loodus hiilgwas ehtes, kõbe kroonis
Tall' lahkel palgel wastu naeratab —
Ja wõidu kõiskel lugemata kooris
Tall' lindude laul kiitust kuulutab.

Nii wabaduse päik'se kiire algel
Lõi lõkendama närtsind lille hiis —
Nüüd kaunil keelel tema wõimsal walgel,
Ja kõlab tänu, lugu, laul ja wiis

Oh puista pilwi waimu walla piirelt,
Kus alles katteks ämaruse aim —
Sest sinu elustawa walgus-kiirelt
Joob janutades edu woornus' taim. —

Siis parem' ilma waimu walgus' hiired
Õõ pilwi peites kuldseft koidawad
Ja paleuste päikse wabal läikel,
Kõik wale warjud ära wõidawad.

Em a r m.

Magu kewadise ilu algel

Maiksel wainul lehkaw lille wöö;

Magu tacwa sügawuse hiilgel

Pidulikult tähe-rikas öö:

Mõnda armas on mul iga hääl,

Mida kuulen ema huule püäl.

Kui ma esimest kord koidu kulda

Aimasin ta tukswa rinna na'al,

Tundis ta ju armastuse tulda

Malwades mind kandes käte püäl —

Ükshi ustawalt ta tundis mind:

Armastusest tuksuw ema rind.

Oh, kuis puhtaste weel hinges kõlad

Hella ema armas kätki laul'

Elu mürintele weel walad

Tröösti sõnu, wäsimata huul —

Sind, oh sind, ei ial jõua ma

Kapse tänus kalliks küidelda.

Kui mind kiufatused kütkes peavad,
Tormid tõuswad — kõued kaugemad —
Mõrkudesse wale wennad wawad,
Palcuste püiksed langewad —
Põlastust täis näeb mind uhke ilm,
Sa weel armul waatad, ema silu! —

Moore ea astelt, kus weel mure
Tõuetumat jõudu muljunud,
Oli ema arm, mis ial sure
Siia maani saata jõudnud mind;
Õhtu eel ja huldset koidikul
Armsam ase olid ilmas mul! —

Magu kewadise ilu algel
Maiksel wainul lehkaw kille wöö;
Magu taewa sügawuse hiilgel,
Pidulikult täherikas öö:
Mõnda armas ou mul iga hää,
Mida kunten ema huule pääl! —

Sonne soow leerimise päewaks.

Sull õnne, ainuke, mu soowid püüdwad
Täis õndsust alla tulla taewatest,
Üht õnne, nagu inglid endal küüdwad,
Mis igawene waba waewdest;
Su päraht, kallim, tõstan taewa poole,
Ma palwetades silmad ülesse,
Oh kõrgem wägi, wõta oma hoole
Sa puhaht hinge püha kaitsele!
Tal puista rõõmu lille eluteele,
Tee kindlaid tammi noore silma weele!
Sul hinge puhtus lehwitagu wastu
Täis armastust nüüd iga õie pääält!
Need wõiwad üksnes sinu kõrwa kosta,
Kuni hind näen ja kuulen sinu häält.

Bulmapäewaks sõbrale.

Oh kallis sõber, ruttu täna
Ja hinge palwes pühenda,
Mis ammu ihaldanud süda,
Mõid endaga nüüd ühenda.

Siin omad nõdrad soowid kannan
Su uue õune algele,
Heid täna sinu kätte annan
Ja langen su'ga palwele:

Ei elu muutlik saatus tooma
Pea pisaraid sul kibedaid;
Ei taewas õune algel looma
Pea armul päiwi piinawaid.

Ei elu torm õöl rahuu randa
Pea juhtma laentel laewa tääl;
Ei tüürija pea tukkma jääma
Kaug' laialise mere püäl. —

Ei õelal ekhtawal ilmal,
Ei petjal meelel kawalal,
Ei meelitawal wõeral filmal
Pea mardma truudust salajal. —

Ei kohutawal, raskele sammul,
Ei ähwardawal häda teel,
Ei walu tunnil, waewa kannul
Pea kahtlasele tõtma meel;

Maid elu hellal armastusel
Ja rõõmuft rikkal rahu ra'al,
Kui huldne päike kewadisel
Jalg käigu kindlast elu a'al.

Jää selle kõrge hoole alla,
Kes kingib wäge walu teel,
See kurwal tunnil, rõõmu sunnil
Mõib õnnel lehwida sul eel, —

Seft, kallis sõber, ruttu täna
Ja hinge palwes pühenda,
Mis ammu ihaldanud süda,
Mõid endaga nüüd ühenda! —

Elu wõit.

Kuldne kewadine päike
Hüiab õisi aasale,
Aga piigale ta läike
Kurbduki kannab keelele.

„Küll kannilt hiilgab waikne suwe hommik
Ja lin'de laulust kajab nurm ja männik —
Ma üksi kurwalt seisan kambri sees.
Ka waiksel ööl, kui lõpnud ilma hära,
Kuu kahwatanud kiire, tähte sära,
Ei troosti too mul külmas südames.
Nii kurwalt suwi kaob, ja winged tuuled wäljal,
Torm puistab öösi. Mäe künkal haljal
Kõik kadund, koletan'd, mis ilus kees,
Ja niiskelt nurme nutab waatja ees.“

Aeg küll närtsitades nõuab
Ilu ohwriks endale,
Aga arm ta õisi jõuab
Hoida hinges alale.

„Ma üksinda sin elu väljal uidan,
Kord sin, kord süül, kus mõtetega wiidan,
Mäen nagu kaduuse kujusi —
Ja jälle sumi, sügise toob mõnda
Ja aeg, ta lendab, aastad kaowad nõnda,
Ei soowidele lähemal' mind wii! —
Oh armastus, mull' tuule tiivad anna,
Mind igatsewa rinnale siit kanna:
Sa üksnes kannatuse palka tasud,
Mul ainsaks troostiks hellalt hinges asud.“

Magus sõna südant sunnib
Leekidena loitama;
Elu laine väljal kõnnib
Teadja õitswa õnnega.

„Oh magus sünd, kuis hellalt hinge ehid
Ja truult su laste ümber waikselt lehid,
Meid pehmel tiiwul elust läbi wiid:
Sa langewa maailma ainus troost,
Su karikasti joon järgest rõõmustust,

* *
Suft wiibib kangel kadedus ja riid,
Mul saatjaks kuni hauani sa kesta —
Kas aeg su sidet katki suudab kista?
Sa warjad endas kaunist elu hüüd,
Jää surclikkudele pühkam püüd! —“

Igatlust ja lootust wõites
Täinset wiib tõe järg; —
Elu feltkilaseks kõites
Ehib piigat pruudi pärg.

„Sääl on mu mees, ta merel paati sõuab,
Mii agarast sääl tööl ja teeb, mis ial jõuab,
Et katse kõigiti tal' õnneks läüks.
Wõiks uhuus hüüd lootust kaasa tuua,
Ja hoolas käst kaunist korda luua,
Kui kindel püie sihist kangel jääks?
Kül walges wahus neelaw laine näitleb,
Ta julgusega nendest läbi wõitleb:
Mii tädimata, unustades waewa,
Ka kindlal käel ta juhüib elu laewa.“

Kui sind õnne õue poole
Arm ja häädus hääwad,
Ufalda end nende hoole,
Mõidad waewad waljumad.

„Tu kaldal paat, ta warsti kodu ruttab,
Kuis süda rinnus rõõmustama tõttab,
Mis paremat weel ilm mul anda wõis?
Siin on mu laps, ta hällib õnne süles,
Nii rahulist, just nagu ingel ilus,
Mei' ainus ehe, õrnem armu õis.
Ei elu raskus hingesse tal mahu,
Ta tunneb ema rinnal kallist rahu,
Ja juba kiiresti kadund aastat kuus,
Kui lennula, arm igal päewal uus.“

Üürikeseks kuldne päike
Hüiab õisi aasale,
Kga armastus, ta lüike,
Jäädawaks jääb kaasale.

W a i f u s .

Sügawuses ümberringi

Tasa wiiwib wete pind,
Kurwalt tema wile sängi
Maatab laewnik, kohkel rind.
Kuskilt tunle õhk ei puhu,
Kõik kui surma waikus
On ta ümber ja weel, kuhu
Klatab film haigus,
Mäeb ta niisama rahu.
Argsemaks weel läüb ta rind,
Kõõm ei sinna kaur mahu;
Truudufeta wete pind,
Tuttaw on su wale kuju,
Walmistan su wastu end :

Waikusel just tormi tuju
Marjab sinu peegli pind.

* * *

Lepitades kade keeli
Waikus ainukene wõit,
Mis wõib kannatajal' teele
Puista ilusamat õit.

Lilleke.

Hoore kewade, su päikse meelitusel
Ju tõstab lillekene argset pead,
Ea puna põskil koidu kallatusel
Mäed uaceratawat elu-röömud, head.

Sa täna ihaldadid rõõmsalt näha
Ea sünta puhtust õrna pärgades,
Ju homme puistanud on torm neid maha
Ea närtsind palged leina pisarais. —

Oh inime, sa ise oled lille,
Siin laeuetawa elu wälja peal —
Sind peagi ka katab oma sülle:
Su ema, muld, ja waiknew aja heal.

S i e e.

Miks õiekene õitsed

Mii armsalt õrnaste,

Ja elu rõõmu maitset

Üksinda hellaste ?

Oh tea, kuid su elu

Ou lendaw, üürike ;

Su õiepärg ja ilu

Käüb pea närtfile !

Ka nõnda rõõmsal hüüdel

Meil ilu kewad' kaob,

Ja õnne tõtwal püüdel

Õis lehtist maha waob !

Geskujuks, hinge ehteks

Õit wali endale,

Et ala süütaks, puhtaks

Jääks süda surmani ! —

S h t u l.

Kui hilja õhtu tunnil

Ma õue seisma jään,

Siis sala wäede sunnil

Süül õnnist rahu näen.

Kõik wärsud päewa waewast

Ja lõpetanud tööd,

Maik tähtede wöö taewast

Weel walgustamas ööd.

Kust kuldseid koidu kiired

End ära heidawad,

Süül mustad wale warjud

Ju sala peidawad.

Oh nuta, süda põues,

Ta hiilguft tagasi!

Ka pea su elu õues

Jääb kõik nii waguft. —

S h t u l.

Kui lõpeb töö ja wäsitatud käigil

Ju päike Lääne laugel looja läüb,

Ja nagu leinal purpurista läikel

Aläe harja wiimne kiir weel kullatab.

Kui pikkamisi waob wagus kiire

Weel pilwerind ta piiril punetab,

Ja waikus warjab kaugeid taewa wiire,

Õõ enda hõlmas ilma ninutab.

Kui pehmel hiilgel täherikas taewas

Säält õnnist rahu maha kuulutab —

Siis magus teoost hiin karell elu waewas

Nii igatsewalt ärksa rinda lööb.

Oh et nii pehmett kord ka elu kustuks,

Kui ilmaft lahkuw wäfind rändaja!

Ei igawese ööde ilma astuks,

Waid tõuseks nii, kui päike tõuseb sa) -

Seks, kallis walgus, ise jõudu anna
Siin puhtalt käia sinu pale eel.
Sa lapsi oma hellal kättel hanna,
Et nad ei ründaks pimeduse teel! —

I g a t i u s .

(Schilleri järele.)

Oh kui kiitset oru hauast,
Keda warjab udu kulum,
Leiaksin ma teed ta õuest
Mälja, õnnel säraks silm.
Kõrgel paistab kuldset hingul,
Igapene haljas hiis,
Olekfid mul tiivad lennul,
Tõttaks kiirest sinna siis! —

Säält mul' armsalt heli andwad,
Hääled taewa rahu sees,
Õrnad tuuled vastu kandwad,
Lehkawat lõhna enda sees.
Kallist wilja näen ta wäljalt
Käbi tume lehtede.
Killed, mis seal õitswad haljalt,
Ohwriks saa ei talwele.

Oh kui ilus on süül olla,
Igapäeval paistusel
Õhk ta kõrge kinkadella
Hoowab alla headusel. --
Aga kohaw jõgi keeldes
Wahel woolab wihafelt.
Laene hirmutawalt neeldes
Argseks teeb mu mõtet, meelt.

Paati näen ta pinnal kiikwat,
Aga tüürja puudub weel,
Buntust püüle! argsad kõikwad!
Purjud paisuwad tal teel.
Lootust julge pandiks pandu,
Õnne ingli sülesse.
Küll his ime wõib hind kanda
Kiilgwa ilma — ülesse! —

Jõe ääres.

Sonett.

Sa woolad läbi mitme maa ja metsa
Ja läbi nurme, läbi heinamaa,
Ning enne ialgi sa jõe hingama
Kui saodad mere sülle oma otša.

Süül tõtavad tormilised laened sülle vastu,
Mis wististe sa ei teadnud aimata,
Kuis elurada find wõib juhtida,
Sa lööd tal hiski kiirel käigil vastu.

Ka jõe kombel woolab meie elu
Mii läbi mitme aja astmete,
Kus puhtal hiilgel näeme elu wagust mängi.

Ja aimamata tunneb elu jõgi maru
Ning laened käiwad üle walude
Ja jõe kombel kaome ära nagu merde.

Õ ö s e l.

Ju ammu lõppenud on päewa kära,
Ju kustumas on wiimne eha kiir,
Ka tähte hiilgust peitwad pilwed ära,
Kuu walge kaob ja pimeduse piir
Lööb oma leeri üles,
Siin warju riigi süles,
Kus kaimlaks lööb su ümber iga koht,
Kui ahwardaks sind õues häda-ohht.

Mis wägi on, mis nüüd su ümber wiidab
Ja sala wõimul hinge ärklaks teeb;
Mis waikne wärin, mõttid, meeli köidab,
Et weel üksnes oma nõdrust näed?
Miks sa ei ial taha
Et õue jääda maha,
Kus homistades kohkel tuksub rind,
Kui kataks sügawusel kinni sind? —

✕

Kaps, walgusele oled sina loodud,
Sa oled tema kallim kaswandik,
Siis jumalikus ehtes ette toodud,
Sul põleb rinnus tundmus taewalik —
Ja uue koidu ootus
On kindel troost ja lootus,
Et jälle kuldsed hiired hoidawad
Kõik wale warjud ära wõidawad.

Seks, kallis walgus, ise jõudu anna
Siin puhtalt häia sinu pale eel,
Sa lapsi oma hellal kättel kannu
Et nad ei rändaks pimeduse teel;
Sing kannata ja oota
Oh keda? — siiski looda,
Kui lõpeb wiimaks wali päewa töö,
Ei unusta sind igawene õõ. —

Armas t u s .

Magu õhtul pehme eha puna
Pilwe piirel õrnalt punetab,
Magu täis kuu üle metsa serwa
Kahhel palgel wastu naeratab;
Magu wõidu hiilgel selgel taewal
Didulikult täherikas öö,
Magu kewadise ilu algel,
Waiksel wainul lekkaw lillewöö,
Nõnda ilu meelde hõlme uppund
Armastuse sala wägi lööb
Hõisateles endal hinges ilma,
Kus ta üksnes õndsust, rõõmu joob.

S i s.

Mul halja niidu ra'ale

Täi seisatama film,

Kus ärkand õitsetwale

Noor kewadine ilm.

Siin lille lehkwaid õist

Õrn õhu wirwendus,

Ja lahke püikse paiste,

Neid põrmust paelustas.

Kuis aga ikkaw süda

End awada sul wõis,

Kui ilusamaks ehteks

Täi hingel armu õis? —

Ta awas neile elu

Idusid mullasta,

Et süütalt, puhtas ehtes

End wõisid kujusta.

S i l m.

Oh ilus ingel, sinu selget silma,
Ei jaksu jõud mul enam unusta,
Ea waga wantus lõi mu waimu ilma
Dulk igatsusi argselt õitsema ;
Ja nagu päike pilwe piirelt alla
Sääl waatab puhtas kõrbe hiilguses
Ming walab walguft närtfind nurmedella,
Kõik awab röömluse, kell' elu sees :
Mii ilus ingel, pilk su puhtaft silmaft,
Mull' awan'd hinges idu parem-ilmaft.

Inhatajatele.

(Schilleri järel.)

Miks põlgad meie röömsaid noorus-wiise

Ja õpetad, et tühi armastus?

Sa seisad jahes talwe külmas ise

Ja pilkad meie kuldset õilme kund.

Kord kui weel ise noorus-nurmel wõitled,

Kõik elu okkata kui kangelane näed,

Üht õnne taewast kahe käega hoidsid

Ja armu jooki neiu huultelt jõid.

Oh süda kui siis, raske ilma hera,

Ta käigist oleks kukkund kõrwale,

Ei armu meres ninudes ta hära,

Su kõrw ei oleks kuulnud poolelthi!

Seft mõtle weel su noorus-õitswaid argi,

Eks armastus kõik waljust ümber löö?

Kui meie film ka seda nii ei näegi,

Ei taewaliseks inimeft sa loo.

Õnn sellele, kell' kärel elu keskel,
Soe veri pisut palavamalt keeb —
Kas' jääda õndsamate ilma lastel,
Mis surelik wast wõimata siin näeb.

Eks sunni muldne seltsiline seda
Meil' Loojast antud waimu wangi eufes —
Ta keelab meid siin puhtaks inglisk saada,
Ta järel kõnnin — inimlikus wäes. —

K a d u n u d.

Kas tõeste ma kaotanud

Sind woorus hüüd, kus wiibid nüüd?

Kas sinu ainsaks ehteks jäänud,

On kolletanud leina rüüd?

Mii asjata kui hommik' algel

Rööb reis'ja pilku pilwisle,

Kus peidus löö sinaw walgel

Hääl alla kostab kõrwusle.

Mii sala waikses lille laanes

Mäeb petetud sind arglik film. —

Meil „tule“ hündwad ikkwoad häälled

Meel tagasi, — oh õndsam ilm!

Si ükski hääl süült vastu kosta,
Ta igaweste wiibib waik,
Kuid mälestus wõib waimu tõsta,
Kus paistab end'ne püham läik.

Süäl kuldne kiir ei enam koida,
Kus hällib tume walu pilw,
Ja igatfus ei hinge täida,
Waid ootes kustub wärsind film! —

Haawatud süda.

Seine,

Kui teaksid õiekeseid õrnad

Kuis põue mul palawalt keeb,

Nad nutaksid minuga ürdalt

Ja annaks, mis kergitult teeb.

Teaks ööpik, see luulekind, lahke,

Kuis haige mu mõte ja meel —

Siis hüiaks weel rõõmsamalt õhtu

Mull' lõbusat lugu ta keel.

Ja teaksid tähedgi taewas

Mind wiletsat wõitlemas siin —

Nad tuleks ja trööstihs mind, waewas

Jääks jahemaks palawam piin!

Ei keegi neist tunne mu häda,

Mis südant nii walusalt sööb —

Üks ainuke teada wõib seda —

See sinnagi haawu weel lööb!

Saladus.

Mis warjad, kallim süda,

Sa endas salaja?

Oh awalda mulle seda,

Sind tahaks trööstida!

Kes suutis sünta filmi

Müüfuta pisarais?

Kes luua mure pilwi

Mõis riinus rõõmsamais?

Kes tohtis hella ootust

Säält ära häwita

Ja kahtlustawat lootust

Hingesse idanda?

Mu sõnadeft tal süütis

Õen puna põskila,

Sääll sala tundmus peitis,

Ei lausnud sõna ta,

Waid pisar hni filmilt
Tal weeres waluga
Ja selle sünta selgus
Mul ütles salaja:

Siin leinalises ilmas
Aeg noorust närihtab,
Ja elu okas-teedel
Mõitlejat wanastab. —

Kõik eba-tõde wiikka
Ta üürikesel teel —
End õnnestada ihka
Ja armasta hing, meel! —

Ei, kallim, nende keeli
Ma enam kirjelda,
Mull' südant, mõtteid, meeli
See awas — otfata. —

Tule walgel

Päewa walgel näinud

Sind ma mitu kord,

Ometi ei pannud

Täkel' mina sind.

Tule walgel õhtu

Mägin hilja sind,

Oh mis ime rohtu

Saanud minu rind.

Tule walgel olid

Ime nõiduw sa,

Armu tule panid

Rinnus loitama.

Mudeks annud.

Ma kasvasin su juures poisikele põlves,
Sa ei pannud mind ju ialgi tähele,
Kõid lustil mängi tõiste seltsis õues
Ja nimetid mind saigest' halvaste.

Mul süda väga valutas su pärast,
Ei võinud midagi ma parata;
Siis ründasin ma haugel, haugel üra hit,
Kus võeras maa mind võttis meelita.

Kui kodumaad ma jälle vaatma tulin,
Sind leidsin maha jäetud sõpradest,
Siis nuttes pisarad su silmist leidsin
Mis osaks saan'd sa noorus tormidest.

Siis mina sulle väga kallis olin
Ja andeksandvalt pakkusid mul' kätt;
Ka andeks anda kõik ma sulle võisin,
Kui nägin sinu hinges elu tõtt)

Sme sund.

Ime sund, kuis hinge täidad sa,
Nagu sala võimsa väega,
Ilus ingel sulle tahaks ma
Armastuses südant kinkida.

Puhas hing nii hella tundega
Õrna puna lööb su põskila, —
Milles — waimustuse tule kiir
Paistab nagu kuldne koidu piir.

Üksnes sa teed õnnelikuks mind,
Üksnes siud võib ihaldada rind.
Toeta mind, kui ma nõrken siin,
Troosti too, kui hinges waewab piin.

Tule, kallim, anna mulle kätt,
Tunda võid his taewalikku tõtt;
Paremat ei ilmas tunne ma,
Kui mu hinge iha täidad sa.

* * *
M a r i e.

Kas tead, hui üks sala kiire koitis

Ja nagu taewa tulelecke loitis,

Mu hingesse, kus hällis leina wari,

Su silmist, Mari. —

Kas tead, hommikul nüüd kaste tilgad,

Mis purpurista perlidena hülg'wad

Ja koidu kullas ninuw koidu kuld,

Mull' näit'wad sind. —

Kas tead nüüd, kui palaw lõuna päike,

Säält alla walab oma puhaft läike?

Siis õitswal aasal näen ma sind käies,

Siin igas õies. —

Kas tead nüüd, kui uinuwad sin skmad,
Meid walwawad weel kõrged tähte ilmad,
Siis waatfin ma find nende hiilgwas süles
Siit palwes üles. —

Kas tead nüüd, kuis igal waiksel tuulel,
Siin hüüab igatsus mu kunmal huulel:
Kas tõsidus on see, ehk wale wari,
Mis näen, Mari? —

S o o w.

Õhtune õhuke, saada mu soowid,
Pilweke punane, kannu mu terwid,
Kaugele kallima kätte neid wii! —
Ustawast hingesta,
Teil üksi tohin ma
Awada julgeste mõtteid ja meeli,
Puhtad te', pole teil kadetaid keeli! —

I g a t j u s .

Ime, kuidas mu südant täitis,
Sinu kallid kõlaw hääled,
Kuidas teda endal wõitis
Duna õrn, su põski püü.

Üksnes sinule, mu kallim,
Olub nüüd mu mõte, meel,
Üksnes sinu püraht sallin
Kannikest kewadel. —

Iga õitswa õilme pealta
Kannid pilt mul kujutab,
Kõrge-rikka wäljadelta
Lahke nägu naeratab.

Hellad igatsused andwad
Tõine tõisel lahkelt kätt,
Mägusamad mõtted tundwad,
Kiinus taewalikku tött.

Kuumalt käest sul kiini wõttes
Sinu kõrwal soowiks ma
Olu a'a — nii õndsas mõttes —
Kurbduft, rõõmu jagada.

Ime, kuis mu südant täitis
Sinu kallis kõlaw hüäl,
Kuidas teda endal' wõitis
Puna õrn, su põski püäl. —

Kallimale.

Küll kaunimal koidikul armsuses hää
Su huultelt mull' naeratab vastu,
Kus usaldaw õnn õrna käede püäl,
Mind tahaks kui taewani tõsta.
Kas tõeste, kui ma su hoollele jään,
Kõik rõõmund süäl süüta ja täiusel näen?

Ei elu a'n talluta päikese kiir,
Meid lehkawa lilled laanes;
Ta palge end peidab ja pimedam piir
On kõne ja tormide hääles —
Siis musta öö õues on ainuke wõit:
See teade, et särab pea kullane koit.

Kui aga siis möllawa marude seas
Sind ustawalt wõitlemas teaksin,
Siis kõiskades mullaste õdede reas

Sind inglina pühaks ma peaksin —
Su kõrwal siis wõtjana sammuks ma teed :
Sa hiilgawam ehe, kui pärl, kuld keed. —

Siis kihlates kaunimad elu tõed
End ial ei lasc meist walla ;
Ja isegi õndsa maa-ilmade õed
Meid haledalt waatawad alla ;
Sest paremat kingitust nendegi meel
Ei tunne, mis õnnestab ilmafi weel. —

S u h t u m i n e .

(Schilleri järel.)

Veel teda näen — ta õekeste keskel,

Kui kõige ilusam ta seisib sääl;

Tuht nagu päikest waatstin lõuna paistel,

Tuht haugel jäin, ei julgend ligidal.

Hirm paisutas mul rinda, puna põskil,

Kui teda lausa ilus nägin teal,

Ja kiirest, nagu kannaksid mind tiivad,

Käed handle keeli helisema lõivad. —

Mis mina sellel silmapilgul tunnud,

Ja mis ma laulnud, mõtlen asjata; —

Mis waim mul hingesse uut elu annud,

Sääl püha tundmust händnud ärkama. —

Oh hinge, keda mitmed aastad köitnud,

Müüd kõigist paeltest peastnud lahti ta

Ming häält tundsin sügawamas rinnas,

Mis ninusid sääl taewalikus õnnes.

Ja ammugi, kui kadund handli kõla,
 Meel viimaks jälle selguneda sai,
 Siis ütgin, ilusama huuledella
 Õrn armastuse leeke loitma löi. —
 Kõik taevad lootsin läbi lendes walla,
 Kui vaikne, magus sõna kõrwa jäi. —
 Oh ülewel, süäl õndsä waimu kooril
 Ma tunneks häälti weel nii pühal toonil! —

Üruu süda tunneb lootusetä nõrkust,
 End argduses ei awaldata jõua —
 Ma tunnen tema peidus kallist wäärtust,
 Tean, õnnetus wõib õnnel nukilust tuua.
 Tall' hiski osaks pandud elu headust:
 Sest üksnes arm wõib armu õisi murda —
 Ja kõige parem palk on südamele,
 Kus leiab armu, tõtata ta sülle.

T e m a l e.

Armas, kuldne suwe hommik

Paista puhta hiilgega,

Õrna õiteft kenam wannik

Tahan täna punuda.

Teda armsamale annan,

Päha õnne algele

Kõik mu igatsused kannan

Palves tema jalgele. —

Näen ta põskil rõõmu jume,

Särab õnnel vastu silu —

Kuldne päike hommikuüne,

Süül sis igatsatud ilu,

Hiilgab õnne ilu puistel,

Kuni pilwed katwad sind :

Päha paleuste läikel

Walgunstab weel tema mind.

U e e f e d.

Ime, kuis ta sõna, südant nõnda sõi,

Et see leekidena loitama end löi;

Süütuud sala wäel on ta südameid,

Nüüd ei tuhat hüel kustuta saa neid.

Loidab leek nii kawa, kuni kustub põud,

Siis näed musta kawa, mis ta hirmus jõud

Sõna wõimul loonud, waletaja kuul —

Walu sünnitanud õrnal õilme kuul.

Kaljas hiies enne õõpik küidmas käis,

Muru pinnal lehkas mõni õrnem õis:

Nüüd ta pime põhjas leina läiget näed;

Ilu riisnud paljaks häwitajad wäed.

Maata hoollalt ette, kahn süntad tuld,

Leekidena loita wõib ju kuiwand muld.

Ei ta põnes enam, kuni tuksub rind,

Õitse õilme kenam, — leinab üksnes sind.

A m m u.

Sa ammu ja minuga tattaw

Ja ammu ma tundsin ka sind.

Oh kuis see aeg on uii ruttaw,

Ta lendab ära kui lind. —

Sull' ammu ma tunnistan seda:

„Ei unusta ial ma sind!“

Sa ei uskunud, küübid: „Keda

On igatsend ammu mu rind?“

Siis ammu ma üttesti sulle:

„Su pärast mul heliseb rind!“

Ja ammu siis kostsid sa mulle:

„Ma igawest omaks pean sind!“

✱ ✱
Mis hää, on kõik ammu ju olnud,
Mis kaunis ja kallis, on läind —
Ei midagit ammu säält näinud,
Kus unustus võerhil on käind.

Oh kuule, ma külmaks jäänd ammu
Kui ial weel näen ma siud,
Ei ligemal julge seft sammu :
Tean, igawest omaks pead mind.

Mul nõnda jäe.

Mul nõnda jäe, kui praegu näinud olen,
Sa igaweste ilu meelesse!
Mis nägin põlewat su waimu tules,
Ei mahu minu nõdra keelesse,
Et wõiksin tundeid sulle teada anda,
Mis jõudsid praegu minu hinge kanda.

Pilk, mis nii selgelt säras, oli tume,
Et wõiksin ma ta sisse waadata —
Ja põskila lõi õndsä rahu jume,
Kus ilu hällis leina loorita.
Oh näita weel end püham filma pilk,
Kuis ilmutab end igatsuste hullk.

Lõbus aja wiide.

Mul oled sina lõbus aja wiide;
Kui ial päewa töödest aega saan,
Siis sinu seltsis ikka juttu a'an,
Mu hingel kuulda magus sinu kõne.

Su seltsis saadan ruttu pika õhtu mööda
Ja heas meeles kodu poole lään,
Ming oma töö su pärast usinaste teen,
Oh võiks su hingeke ka seda teada.

Kui aeg kord avab oma lahkete lõbu
Ming kewade ucid võtab tereta
Ja suwe riides uuesti kodumaa,

Siis tahan tõe mõttes tötata,
Ja südame päält ära ütelda
Su pärast ehte kaunil kombel oma teele.

Ingel.

Kui laial, eks wal elu wäljal
Sa wähsnd kurtes seisma jäid;
Ja närtsttatud röömunud haljal
Suil enda ümber suikmas näid.

Mis parem on his, kui su ingel
Sääl leina lepitada wõis,
Ja elu ainfaks ehteks hingel
Iäi ilutsema örnem õis —

Eks wähendades waljust, waewa,
Koo kergeks his ta sala wõim,
Mii find weel unest õunne taewa,
Kust paistab parem-ilma aim?

Ma murren sind.

„Ma murren sind, oh tohiksid ja teada,
Kuis oled selleks küps — mul süda lala
Jääks seega õnnelise tunde alla — —“
Ta vastas, tõstis alandlikult peada:

„Kas närtsimiseks ihaldad mind murda
Ja rinnale siis üürikeheks ehti,
Kust peagi mu kuiwatanud lehti
Sa puistad, kus siis jään, ja enam kurda.

End õnnelikuks kiita sinu süles
Ma tohiks siis, kui juurdega mind üles
Sa kaevaksid — ja oma aeda wiiks — —“

„Jah õrnake, sind tahan üles kaewa,
Su magus lõhn võib lepitada waewa,
Mis elu walidus mul pakub süiks. —“

Kadunud õnn.

Kauge halli udu ra'ale

Maha jäi m'ust läinud õnn,

Sinna kuldse õnne ra'ale

Mälestus täis walu on.

Süül mu ainus hinge eht,

Kustus nagu kumaw täht.

Kattis kallim une hõlma

Surma ingel silma sul,

Maewasfe mind jätsid ilma,

Walu töid mu südamel.

Oh nüüd elad walguses,

Kus ei minu arm su sees,

Hella lootus, hinge iha,

Kallim, kas on kaduw see?

✻ ✻

Ehk küll kaugele jäänd maha
Armastus ja õnne tee. —
Siiski tema lökkaw leek
Singele on piinaw löök! —

Kõrkele lõõr'w heli
Kurwalt kõrwa kõliseb,
Haljas mets ja lehkaw wäli
Keinu laulus heliseb :
Käinud aeg ja petlik õnn
Magu kaduw wari on.) —

Walge waip.

Ju pikkamisi waatab päike maha,
Kuis kolletanud lehti puistab tuul.
Ta poole õis pään enam tõsta 'i taha
Ja wainul waikneb iga linnu huul.

Kõik läinud ilu leina looridesa
On niiskel palgel warju peitnud pään —
Sest ööde külmad sala sammunesa
On ähwardanud õitsemise hääd. —

Ei kaunidused wõi sääl hana kesta,
Kus paistab tume-sini taewa wõlwa,
Ja loodusel ta woli wõimusesta
On higinemas pea wangipõlwa.

Mis õilmitfes nii haljas ilu ehtes
On suikumasja nagu surma und,
Ja tarretanud walge waiba ehtes
Nad kannatawad, kuni tõusmis' tund

Toob röömud ilusamal kujul ette,
Mis olid idanenud walu sees.
Ja walge waip, ta waliduse kate
Täi kalliks kanda ilma süütuses.

Oh waene süda, ära ial kaeba,
Kui ähwardab sind juba ööne külm;
Ka wiimati weel ehteks walge waiba
Saad suagi, kui tuleb ükskord tulw.

Meeleäraheitja.

„Oh kallis valgus, kuis nii kurwalt laod,
Mul wiimast kord nii leinal hlinist waod,
Su järel heljub waikus, lõpeb töö ;
Kui tõused, ehk'jaid tõe teele wõida,
Ei sinu kiir mu hinge enam koida,
Sääl walitsemas igawere öö —
Weel säatendab su palg, õrn puna taewa wõlwil,
Mull' tundeid loob, kuis õrnus mu sees hällis:
Mäüd püha õnne põlwe õutsad püewad,
Mu hinge ilmas walu pilwi näewad!

Oh taewas, kuis nii kadestalt mu õnne
Sa wikkasid, ei halastust Sa tunne,
Kui elu häwitawad wõimsad wõed!
Siin teenduseeta lained meest mull' katnuud,
Mu ainust wara külma handa matnuud,

* *
Ja kaunatlikult seda kõik Sa näed?)
Ka riisus surm weel minu ainust last,
Sest wärsib film, keel kustub kaebamast —
Ta haua! lehwib õndsä minewiku waim,
Ta hõlmas minagi, kui kaduwuse taim)

Ei üksua ma kauem enam taha,
Siin elu okasteedel waewa näha,
Jalg ühe risti juurest tõik käib —
Oh Isa, saada püha ingel taewast,
Kes mind ka nende juurde wiiks siit waewast,
Süäl häädus igaweste õits'da wõib.
Eks elu torm ka mind kui lille murra,
Mull' üksnes õnn ta kõrwal oleks sarra) — "
Nii meeletiwalt wantes lainde mängi,
Ta kukutas end nende wilu süngi

Armumuvalu.

Puhtal hüilgel õhtu päike
Weereb, Lääne rannale,
Õhtu jalutuse käiki
Teeu ma surnu aiale.

Märskelt maetud haual langend
Neitši palwes põlwili,
Pisar weereb sünta põskilt
Valu ohwriks hauale.

Kartes küsin: Keda leinad,
Kahetsedes hana püäl?
Keda neitši hauda saatnud
Õitswal ilu kewadel?

Kallim surnud) kostab neiu,
Hekal häälel kaebawal.
Kallim surnud) armu walu,
Südames keeb sügawal.

Warsti õitsew suwe ilu
Meelitas mind aiale,
Leinaw neitsi maetud oli
Armsa kõrwa hauaspe!

M ä r t i n i u s i s .

Suue kuldsele koidu ehal
Kõndisin ma wainulla;
Sätendades paistis luhal
Kaste kõbe hiilgega.

Kehkwat lillekeht hit leidsin
Peidus õrna õitega,
Õitelt magust lõhna tundsin,
Mõttet, meelt mull awas ta.

Bellalt ilutsedes süda
Caewalikus tundes kees;
Eln raskust, waewa, häda,
Unustasin õie ees.

Ärgselt kätt ta poole pöörsin,
Tahsin tulla toasse,
Kurwal tunnil troosti lootsin,
Hoowama taht hingese.

Alga wali torm, ta tõuks,
Murdis lille koidu a'al,
Keinaga ma õie nägin,
Märtsitatud langewal'! —

Kurb ja hõle on nüüd wäli,
Hõõm ei kushilt kujuta —
Singes hüüab hüäl nii wali:
Mõnda märtsid sina ka! —

K a u g e l e .

Kuidas võiksin sulle teateid tuua,
Teateid rahutumast rinnasta?
Kuidas võideldes ta waluga,
Kaua enam kannatada jõua.

Ukhe hingeke, ei midagit ta nõua,
Hõõmu karika sa tühjaks jõid.
Wallatumas elus weelgi võid,
Puhast südant püüdjal' palgaks tuua.

Kui siis hiljem ehk su elu waew
Toob mu kõrwu waikse õhtu tuultelt,
Igatust su jüurutawa huultelt.

Aga tühjaks joodud armu kaew,
Jänutajat enam siis ei jooda,
Kosutust ei hing ta kaldalt looda!

S a b e l.

Mis süäl ükhi kurwalt waatab

Õhtu ämaruse seeft?

Nagu üles poole saadab

Palweid walwades mu eest.

Maikseft uinuwad ta ümber

Bauad leina rüüdides,

Tasa lehwib ööde ingel

Musta warju riigi sees.

Kiirest näen ta õnne rutwat,

Kaduw aja ründajaid,

Kusfa trööstimata nutwad,

Höömul leina pifaraid. —

Saledaft kord hüiab alla

Süält mul tume kella hääl:

„Walu laps, oh ruttu tulla,

Maata kõrge tähte pääl!

✕

Igawese Isa filmad
Mäsimata walawad,
Kui hin pimeduse warjud
Siin üle laugewad!"

S'uga waates üles poole
Mõideldes hin waiksiks jään,
Annan ennaft isa hoolde —
Müimati find kalmul näen — —

Surnu aial.

Oh kallim koht, kuis tuundeid hinge walad,
Kui astun ma su piha piinnale —
Mil wiimast kord sin sammuwad mu jalad
Ei selgu sureliku silmale —
Mu ümber seisad kurwal jumel waik,
Mu armsam ase, wiimne rahupaik —

Kas igaweste õõde ilma suik'ma
Jääb türihese aja ründaja ;
Wõi lööwad uned päikesel tal koitma,
Kas loojaminemist ei näe ta ?
Siin walmistakse pea wiimne süng,
Kas näitab see kõik petlik tunde mäng !

Siin hingawad, kes lille, wärwi ilu
Meel ialgi ei ole aimanud ;
Kes hoidu päikse kiirtest tundsid wilu

Ja selle tõusu üksnes laimanud —
Neil idaneb su külmas süles muld,
Weel lootuses kord parem hoidu kuld.

Siin hingavad, kes lõuna päikse paistel
On õelus' koda üles ehitand,
Kus wale wenuad õiguist murdes warstel
On häälest magust naeru saand.
On neil ehk weel siis leppimise maad,
Kui pisarateist külwi lõikawad? —

Siin hingavad, kes ülekohtu keeltel
On wale kattel waikselt kannataud.
Siin hingavad, kes tigidate meeltel,
Kes eluteel on surma haawu saand.
Neil oli kannatuses ainus troost,
Weel kättemaksmit näha surma õöst.

Siin hingavad, kel wõerad olid waewad,
Ja aimamata kare orja rüüd,

Siin hingavad, kel sammet, siidi paelad,
Tu oli kanda, kuni surma tund --
Eks uinu sääl ju uuustuses ilm,
Kus warjab lapsi ühe ema hõlm!

Kes kohkumata koledate härast,
Meel woideldes auu, tõe ja õigus' pärast,
Wõib kiusatuse tormil nagu kalju wiita —
On wüürt, mis tulewik wõib kõrgeks kiita.

S i s u.

	Lht.
Hamaale	3
Tamme all	5
Ilu	7
Ehted	8
Leidus	9
Eksijale	10
Meelitus	11
Hoomimiseks	12
Pillatud mõtted	13
Kewade	16
Kewade mõtted	18
Suwe hommikul	20
Ena arm	22
Õnne soow leerimise päewaks	24
Pulmapäewaks sõbrale	25
Elu wõit	28
Waikus	32
Pilleke	34
Õieke	35
Õhtul	36

	Lht.
Õhtul	37
Igatsus	39
Tõe ääres	41
Õösel	42
Armastus	44
Õis	45
Silm	46
Juhatajatele	47
Kadunud	49
Haawatud süda	51
Saladus	52
Tule walgel	54
Andeks annud	55
Ime sund	56
Marile	57
Soom	59
Igatsus	60
Kallimale	62
Juhtumine	64
Temale	66
Peeked	67
Ammu	68
Mul nõnda jõe	70
Lõbus aja wiide	71
Ingel	72
Ma murrann sind	73

	Lht.
Kadunud õnn	74
Malge maip	76
Meeleäraheltja	78
Armu valu	80
Hätsiw õis	82
Kaugele	84
Kabel	85
Surnu aial	87

—•••••—

Riigiraamatukogu

57855

No. _____

57855

S